

Inserati se sprejemajo in velja trisopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
15 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi

ne vračajo, nefrankovna pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija na Starem trgu h. št. 16.

SLOVENEK

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:
Za celo leto . . . 10 gl. -- kr.
za pol leta . . . 5 " -- "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:
Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan velja 60 kr. več na leto.
Vredništvo v Hilšerjevi ulici šte. 6.

Izhaja po trikrat na teden in sicer v torek, četrtek in soboto.

Pomoč in zdravila zoper družbinske rane.

Postava proti socialnim demokratom zadobila je na Nemškem, piše „Čech“, že svojo polno veljavo. Povsodi se spisi, časniki, zborovanja, in sploh vse, kar je s socializmom v kakej zvezi, uničuje, konfiskuje ali razpušča; karkoli se zdi postavnim možem količkaj nevarno, se takoj mora razstresti na vse strani, kakor voda, če jo izliješ iz posode.

Vladni organi prusko-nemški tešijo ali tolažijo se s tem, da s strogim postopanjem bo zatrta kmalu ona luna, ki je v zadnjem času jela na žalostni način kazati svojo moč ter si izbirati iz najodličnejših krogov svoje žrtve.

Bode pa li temu tako, kakor govoré novinarji?

So-li nade, s katerimi se tešijo nemški optimisti in konservativci, istinite, opravičene, zastavljene na gotovem prepričanju?

Nam se to ne zdi tako. Istina, žalostna istina je, da bridka nezdoda tlači — vsaj tako pišejo vsi vladni organi — duš, morf Nemško. Nedvomljiva istina je, da razpada na Nemškem trgovina, obrtnija, poljedelstvo, blagostanje; istina je, da se v državi kulture pozgubljuje pobožnost, premineva pravnost. — Hvalisajo se nemalo s tem, da Nemška je država neoskrunjene nravi in strahu Božjega; ponašajo se, da nikjer ni kultura v tej meri razširjena, ko na Nemškem. A glejte! sam kancelar tega nemškega cesarstva pripozna Nemško ko ognjišče socialne demokracije; ondi zaničujejo se vsi pravni zakoni; ondi je bitnost društva države v opasnosti. — Sklenil je toraj omejen mož državo prestrojiti, socializem izgnati

z železno pestjo izmed ljudstva, ter potrgati mu vse korenine.

Knezu Bismarku, ki je jel povdarjati važnost npravnega i društvenega življenja na Nemškem, pritrjevali so vsi pravoverni kristjanje. Nemška mladež v viših ali nižih šolah, odgojena je po vodilih znamenitih modrijanov; redkokedaj spominja se evangelija Kristovega; odtegnjena od Boga, zaganja se toliko bolj v razkošnost. Ravno tako je pri učencih na obrtnijskih in kupčijskih zavodih. Koliko bolj strašan in teman mora biti pa pogled med ljudi niže vrste! Človek strmi, čitajoč statistiko zločinov, in to tim bolj, ker je razvidno, da je število samomorov leto za letom večje.

Kolikor bolj pa zgineva pravnost, toliko bolj množi se hudoba, zapravljivost, toliko bolj pogosto nastajajo bankroti na vseh straneh. Delavništvo, zgubivši vero ter odtegnivši se Bogu, dalo se je tolikanj bolj v naročje strasti in pregrehi. V svojej revii in gladu poslušá glas, ki mu obljubuje pomoč, in ko bi trenil, nahaja se v bodočem socialističkem — raji. Pridigarjem socialno-demokratičnih naukov bo morda za nekaj časa policija zaprla usta; tudi v narodnem gospodarskem oziru smemo upati boljših časov, plemen pa, koje imajo mej ljudstvo zasadi zopet pravno življenje, koje imajo odstraniti samomorsko mišljenje, takih plemen ne more uničiti nobena sistema filozofična, — okrutnega zločina ne odstranè narodnogospodarske namere. —

A kedo more tu pomoči? Kje so zdravila za to bolezen. Odkod nade rešitve, kakoršnih Bismark in noben drug vladar ni dati, ni obljubiti narodom ne more?

„Unica spes nostra Deus!“ Edina nada

nam je Bog! Edino zdravilo za tako okuženo bolezen dušno je nauk Kristusov, je postava večne pravice in ljubezni Sina Božjega, so Božje resnice, katere nam podaja sveta naša cerkev.

To je globoko naše prepričanje, na kojem je sozidana zgodovina cerkve od prvih časov sim na veke...

Ali nemški kancelar, politik in diplomat je to drugače razumel; drugače so zasuknili ljudstvo modrijanje in napihneni učenjaki. A vprašamo jih, kam so prišli? Povoden socializma žuga prodreti in splaviti je v splošno propast. Revolucije boje se gospodje, ki so si poprej domišljevali, da se jim mora uklanjati celi svet...

Cerkev, ki se tem gospodom klanjati ni htela, — ni smela, padla je v nemilost, okovana je bila v vezí ponosne države. Nastal je boj, vnelo se je preganjanje; železni kancelar mislil si je podjarmiti cerkev ter storiti jo sužnjo svojim daljšim nameram. A mož se je prevaril v svojej ponosnej nadi. Res, da je žalibog mnogo zakrivil; mnogo krivic, mnogo nasilstva je nasledek okrutnih njegovih zakonov. — Pobrane so cerkvi šole, razgnani so mnogi redovi, ki so do sedaj učili mladež v katoliškem smislu; samostani, v kojih je dobival onemogli pomoč, kje so? Kam se bodo sedaj obrnili gladni bolniki? kedo bo namestoval sirotam očeta in mater? Oni zavodi, ki so poprej imeli težavno to nalogo, ter jo vedno vestno spolnjevali, so prazni in opustošeni. Duhovni in škofje so iztirani enako hudodelcem. Zapirajo jih ko zločince, preganjajo jih od kraja do kraja. Tako v blaženi Nemčiji.

In vendar mora sam knez Bismark spo-

Sonetni venček.

Oj sprejmi venček, srčno pozdravilo,
Slovenija Ti cela, glej! častita;
Za god slovesni majka preslavita
Oblekla je radosti oblačilo.

Ona, ki sree ti jo zmir ljubilo,
Raduje se, ni s solzami obilita,
Na Te danes gleda Slava zmagovita,
Daje Ti venec lavorov v vezilo.

Neustrašeno budil si njene sine
Odkrival jim: kaj prava je svoboda,
Da velikanske mi smo rodovine.

Zato Ti glas od vshoda do zahoda
Doni zahvalo slavske očevine,
Častiti Oče milega naroda!

Častiti Oče milega naroda!
Očetovsko zares si za-nj se trudil,
Da si zdramil ga, iz spanja zbudil,
Ko mu protila tuja je nezdoda.

Prijatelj zvesti mladega zaroda,
Si krepko roko vselej mu ponudil,
Glasiti nisi nikdar se zamudil,
Če se godila je narodu škoda.

Slovenski jezik čistil si in likal,
Narodu kazal v lični ga milini,
Potujčevanju krutemu odmikal;

Zato pa vdan veselega Ti goda
V ogromni, glej! častita Ti množini,
Edini, družil mila ga osoda

Edini družil mila ga osoda
Očetu dragemu sree odkriti,
Prekrasnega se dneva veseliti
Ki mu je dan od večnega Gospoda; —

Očetu ki ni tujcem bil oproda,
Ki stal je močen steber skaloviti;
Noben vihar ni mogel ga nagniti
Grozitev ne, tud lečna ne posoda. —

Ti vera, dom, in cesar Avstrijsanski,
Je, dragi Oče! zlato geslo bilo,
Te bližalo ljubezni vseslovanski.

Naj sree Tvoje bi blagovolilo,
Voditelj naš, za trud Ti velikanski
Tvoj slavni dan izraziti čutilo!

Tvoj slavni dan izraziti čutilo,
Čutilo gorko sinovsko očetu;
Slovanskemu kazati čemo svetu
Sree hvaležnost — blaženo vezilo.

Katero sree pač bi pozabilo
Možá, ki v sedemdesetem letu
Za narod dela kot v najlepšem evetu
Mladosti svoje? — Nič ga ni vpognilo!

Kdo ne pel navdušeno bi slave,
Očetu slave, blagoga spomina,
Ki se dari za blagor očetjave?

Zato Slovenija, lepo edina
Ovija častni venec Ti krog glave,
Uzor krasot ker Ti je domovina.

Uzor krasot ker Ti je domovina,
Da bi prenovil jo, ji lepšal lice,

Izdal na svitlo narodne „Novice“,
Unémal zlasti prostega si sina.

Kazoč mu: da ni vstvarjen ze robina,
Da je Slovenec vreden vse pravice, —
Odkrival si tlačiteljem krivice, —
Povsod si se poganjal za trpina.

Ko leto osemštirideset napočil,
Zasije zemlji svoboda blišeča.
Pri kroni svitli prosiš že pomoči.

Naj zvesta majka združi se sloveča,
A ker osodo mlo — ne odloči,
Bolela v sree Te je nje nesreča.

Bolela v sree, Te je nje nesreča;
A ker si mož modrosti, mož značaja,
Nesreča Tebi upa ne omaja:
„Je hujši boj, bolj zmaga je sloveča.“

Zato je bila Tvoja skrb največa,
Da narod v olki ne zastaja,
Da se nemčurstvu naredi ograja,
Da škodo ne razširja zvré dereča. —

Da naj bolj slavni siu si domovine
Spozna Slovenija zdaj nič več spéča;
Spoznajo vse Slovanske pokrajine.

Ljubezen Tvoja delavna, goreča,
Sloveniji je v prid darila čine
Le nji — daril vsa leta si eveteča.

Le nji daril vsa leta si eveteča,
Ime zato je Tvoje slavno-znano,

znati, da je jako malo dosegel s svojimi postavami, — da pa je mnogo škodil državi, katero je hotel povzdigniti na vse. — Ljudstvo katoliško — bodi Bogu hvala — drži se doslej še trdno vrskih resnic, in kjer so katoličani zvesti nameram cerkvenim, tamo ni — socializma. Tamo še ne poganjajo žalostne one nerednosti, ki spodrivajo zaklade ljudske druževnosti.

Mogoče, da sam knez Bismark — ponosnemu kancelarju bode to težko mogoče — spozna svoje blodnje, ter se povrati na pravo pot, in počne pomoči iskati pri cerkvi — poprej preganjani. Povrat k vodilom krščanskim n puščanje potrebne svobode cerkvi: to je edini pomoček, — edino pravično zdravilo za boli našega in vsakega veka.

Dr. Bleiweisova sedemdesetletnica.

Hvaležnost do skušenega voditelja in neprestrašenega boritelja narodnih pravic rodila je misel, sedemdesetletni rojstni dan dr. Bleiweisa slovesno obhajati, ter mu pri tej priliki pokazati, kako ljubljani in spoštovan da je pri narodu slovenskem, kterega je vsestransko navduševal in kteremu je branil najdražje svetinje njegove. Osnoval se je poseben odbor, ki je to reč vzel v roke in vse za to potrebno vravnal. Slovesnost je imela biti bol domača, in živi duši se ni sanjalo, da se bode ona tako mogočno razširila, da bode vnela srca tudi družih sočutnih in sobratnih narodov slovenskih. Ta sedemdesetletnica pa je pokazala, da se nekaj tako redka edinstvo in vzajemnost med Slovenci čedalje bolj vtrjuje in čedalje lepše razširja, da vsled tega Slovani avstrijski postajajo čedalje važnejši faktor, kterega državniki ne morejo in ne smejo več prezirati, in da bodo že skoraj dospeli do tiste važnosti v državnopravnem življenju, ktero po svojem številu in po svoji krepkosti tudi zaslužijo. Ne samo, da so se teslovesnosti v obilnem številu vdeležili Slovenci iz Kranjske, Štajarske, Goriške, iz Trsta in Primorja, prišlo je zlasti veliko deputacij in vdeležnikov iz Hrvatske, Dalmacije in Istre, kakor tudi iz Beča, telegrafični pozdravi pa so dohajali iz raznih dežel avstrijskih, iz Bosne in celo iz mogočne države ruske.

Pričela se je slavnost zvečer 18 t. m. z baklado, ki je bila tako sijajna, da kaj takega v Ljubljani še ni bilo. Vdeležila so se je vsa narodna društva ljubljanska, tudi požarna straža in veterani, deputacije iz vseh krajev, in vsa Ljubljana tako, da je bilo bakelj okoli 300, lampijonov okoli 100, ljudstva pa gotovo čez 16.000 na nogah. Celi čas od čitalnice do Bleiweisove hiše in zopet nazaj v čitalnico grmeli so živahni živio-klici. Vse se je vršilo v najlepšem redu. Rokodelsko društvo je bilo prišlo z zastavo.

Iz dežele se je postavila Bizoviška čitalnica se svojo lepo zastavo. Šiškarji so moško stopali in popevali med potom, oni so bili pravi slovenski ogenj, ki je vse druge vnel.

Po bakladi so se vdeležniki sošli v čitalnici, kjer so bili vsi prostori najpolnjeni in so zlasti Hrvatje občno pozornost na se obračali. Napiitnice zlasti na politično in literarno združenje z Hrvati bile so z navdušenimi živio — klici sprejete. Sploh je bilo silno navdušenje, — ko bi le vsi pri svoji besedi ostali, potem nam ni treba obupati.

19. zjutraj ob 1/2 9 uri vdeležil se je g. jubilar s svojo družino in nekaterimi prijatelji tihe sv. maše, ker ne bi bilo lepo, je rekel častiti gospod doktor, ko bi se pri toliki pomzemljski slavi in radosti človek ne spominjal i Njega, ki mu je dal vse to doživeti. Potem se mu je doma poklonila katoliška družba pod vodstvom predsednika dr. Jarca, in pa veleč. g. stolni prošt Zupan z gg. korarji, profesorji in nekaterimi duhovniki v imenu duhovščine, s katero je bil g. jubilar vedno v odkritosrčni prijaznosti in najtesnejši zvezi.

Okoli polu enajstih so se začele razne deputacije domače in vnanje zbirati v čitalnični dvorani, kamor se je nedolgo potem pripeljal tudi gospod jubilar, da se mu mnogobrojni vošilci poklonijo in z vošili vred izročé raznotera darila, častne diplome itd. Pri vstopu v dvorano bil je z navdušenimi živio-klici sprejet, ki so potihnili, ko je g. Peter Grasselli stopil pred g. jubilanta, da prebere adresu narodnih poslancev kranjskih in društev ljubljanskih, ktero smo v zadnjem listu objavili.

Med branjem in po prebrani adresi so se navdušeni živio-klici po dvorani razlegali in se še le polegli, ko je dr. Bleiweis odprl

usta, da bi odgovoril na adresu. Njegov in vsi drugi govori so bili po stenografih zapisani in jih bomo v prihodnjih poročilih o tej slovesnosti zapored objavili z važnejšimi adresami vred, ktere so bile g. jubilaru izročene (Dalje sledi.)

Politični pregled.

Avstrijske dežele.

V Ljubljani 20. novembra.

Iz Dunaja je prišel sinoči privaten telegram, da staro ministerstvo ostane razun Lasserja in Auersperga. Vendar ima ta rešitev po naših mislih le začasen pomen. Radikalne spremembe se še ogibljejo, pa nazadnje jo bodo vendar dogodki razodevali.

Madjari sejejo razdor med Bošnjaki. Česar smo se vedno bali, to se že godi; sovražniki slovanstva skušajo mohomedance za se pridobiti in bodo z njih pomočjo slovansko idejo v Bosni zatreti skušali.

Zagrebsko vseučilišče. Radostna vest naznanja se našim slovenskim dijakom, bodočim vseučilišnikom, da je hrvaško vseučilišče izjednačeno s cislajtskimi. Kakor iz zanesljivega vira čujemo, piše „Obzor“ (VIII, 264) vprašanje o vzajemnosti (reciprocitetu) zagrebskega s cislajtskimi vseučilišči je vsled odloke cislajtskega (avstrijskega) ministra naučnega rešeno povoljno, ter bodo mogli Dalmatinci, Istrijani in Slovenci obiskovati brez zapreke naše vseučilišče, se vé da vživati tudi cislajtske stipendije. Gledé filozofov je to veljavno samo nekaj časa ali je nekoliko omejeno. Upati je, da se v kratkem to povedalo bode na tanko. Dobro pa bode, če se naši dijaki marljivo pričnó učiti hrvaškega narečja, in v ta namen jim bode vprav služila hrvaško-srbska slovnica za Slovence, ktero „Slov. Matica“ izdá še to leto.

Škandali v **Levovu** obračajo vso pozornost na se. V **Ljubljani** smo imeli bakljado na čast velezasluženemu možu, in se mu zahvaljevali za trud celega življenja; v Levovu pa so slavili moža zaradi enega samega govora. V Ljubljani je bilo vse mirno in redno, v Levovu pa se je vnel krvav boj med ljudstvom in policijo. Poljski stvari je s

Pri národu častito spoštovano,
Nikdar ne vgasne mu spomina sveča.

Dá, nikdar ne! Slovenija solzeča,
Ko bo na Tvojem grobu — ah, prerano! —
Ime Bleiweis — ne bode zakopano,
Naroda svitla zvezda bo žareča,

Ljubezen glej! z ljubezenijo vračnje,
Veseli narod, častni starašina.
Naj toraj sreč Tvoje žnjim radujo.

Pozabi vse, kar vžil si kdaj polina,
Navdušen narod ves Ti oznanuje:
Enacih mož zna malo zgodovina.

Enacih mož zna malo zgodovina,
Da toliko za rod bi svoj storili.
Ga v raznih strokah likali, učili,
Njegova glasno priča Ti večina. —

Hvaležno priča vsaka skor občina,
Ti s častnimi prisrčnimi vošili:
Iz daljnih krajev prijatelji mili,
Kdor čuti se v Slovenji domačina.

Kogar rodila je Slovenska mati,
Kedor le národa sovrag zaklet ni —
Zasluge Tvoje mora priznavati.

A mi domá pa vsi, duhovni, svetni,
Navdušeno Te čemo pozdravljati,
Iskreni starček sedemdesetletni!

Iskreni starček sedemdesetletni!
Glej, v Tvojo čast zberó se pevski zbori:
Postane noč, enaka svitli zori
Pred Tvojim stanjem, národa prešet' ni. —
V Ljubljani beli — čudo — razumet — ni,
Neznani vidijo se danes prizori

Očetu v čast svitló se hiše, dvori,
Preslavlja Te priprosti in umetni.

Emona vstani! krasno razodeni
Vso čast možu, ki v tebi god obhaja;
Saj ves Slovanski svet ga čisla, cení.

Glej Oče naš! dolina lep'ga raja —
Kjer bivajo zgolj národní Slovani —
Vipava — tudi venček Ti podaja.

Vipava tudi venček Ti podaja,
Saj jo nazočnost Tvoja počastila,
Ko hčerko je — čitalnico rodila,
To v sladkem ji spominu znič' ostaja. —

Zastave Tvoje ona ne izdaja —
Ki v Tvoji pričnosti jo v last dobila,
Petnajst je tisoč grl ponovila
Na taboru: da tujstvu se ne vdaja;

Pri mnogih bojih, ona je kazala,
Da krepki zarod ima — dozoreli,
Da nima tla za tujčeva stajala,
A danes pa v ljubezni god veseli
Slovenije obhaja hčerka zala
Emoni noči zaostati beli.

Enoni noče zaostati beli,
Kar tiče se hvaležnoga spoznanja;
Zató ta cvetni venček Ti poklanja
Priprosti cvet — a srčno zarudeli.

Oj, v vsaki kitici se razaveteli
Odkritosrčno kaže in naznanja:
Kako da čisla, Oče, Tvoja djanja.
U boju za svoj narod — osiveli!

Da vtisnila v spomin si je globoko
Kar Ti učil si v dobi jo začetni,
Dvigaje praper národní visoko;

Da tlak Vipavski, tuja smet ni,
Pomogel mnogo ker si s krepko róko,
Iz vročih sre zdaj sprejmi venček svetni!

Iz vročih sre zdaj sprejmi venček svetni,
Naj tudi on Ti venča slavo čelo,
Vedri srčé, ki mnogo je trpelo,
Ko dom napadal tudi zmaj prevzetni.

Naj znani toraj venček Ti sonetni,
Da kar sejál si, je ozelenelo,
Rodi sad stoterni Tvoje delo,
Da nikdar več mogoče ga zatret ni.

Dá, nikdar več! — se vreme bo zjasnilo,
Slovenija, glej! pomlajena vstaja,
Nevesti lice se je zažarilo.

Kinč Avstrije — kinč Slave bo, ne „raja“! —
V to svrhu z vencem sprejmi še voščilo —
Sloveči vir ljubezni ga napaja.

Sloveči vir ljubezni ga napaja:
Včakaš da nam Ti še dobo milo,
Spolniti se, za kar ti serce bilo,
Vlelih krasnih cvetnega že maja;

Da ljudstvo ki v zvestobi se ne zmaja
Do Avstrije, pravice bi dobilo,
V Slovenji se mili vse združilo,
„Postala ona da bi slika raja“;

Da on, ki rodóm piše večno pratko —
Bil milostiv bi manjki oživelí
In Tebi, ki pripravljáš pot jf gladko —

tem malo pomagano, Avstrija pa ima lahko veliko sitnosti; ruska diplomacija bo zdaj še bolj srpo opazovala dogodke v Avstriji.

Vnanje države.

Vse govori o napadu fanatičnega republikanca na laškega kralja **Humberta**. Dan danes ni več prijetno biti kralj; napadi na kronane vladarje se strahovito množijo. S časom bodo vendar prišli vladarji k spoznanju, kaj se to pravi, mirno gledati in dopustiti, da se stebri človeška družbe in ljudska pravica, javno spodkopuje. 18. zvečer se je v Florencu med narodno demanstracijo razpočila Orsinova bomba, ki je 2 človeka ubila, nekaj jih pa ranila.

Kupčijska dogodba med **Avstrijo** in **Nemčijo** še zmirom ni gotova. Nemci s svojo močno razvito obrtnijo hočejo za se posebne predprave za uvaževanje blaga v Avstrijo. Ker nas imajo tako že preveč v pesti, zato hoče naša vlada s povišano colnino nemške izdelke nekoliko odpraviti; Prusi pa so zato silno razkačeni, ker se jim čudno zdi, da bi smela Avstrija Nemcem nasproti svoje koristi braniti.

Turčija še vedno neče izpolniti sklepov berlinskega shoda. Črnogorcem neče odstopiti, kar je obljubila; v Traciji in Macedoniji pa vlada slabše in grje, ko prej, akoravno je obljubila, da hoče za celo državo reforme uvesti. Rusi zato tudi nečejo svoje vojne nazaj poklicati, in jo bodo toliko časa na Turškem pustili, doker ne bo miru in reda tam doli.

Izvirni dopisi.

Iz Maribora, 16. novembra. (Reservni peš-polk Hartung), pri katerem služijo Štajerski Slovenci, se je vrnil iz Bosne in se že 14. t. m. pripeljal v Maribor, čeravno je bil s prva na 12. napovedan. Iz Sarajeva je bil odrahlil 28. oktobra, pa po strašni poti v dežju in snegu do Broda je že veliko mož opešalo, zato jih niso silili še do Oseka peš hoditi, ampak prepeljali so jih na parobrodu v Sisek in od ondot po železnici čez Zagreb, Zidanmost v Maribor. To je bil vzrok, da so en dan popreje prišli, kakor je bilo napovedano. Po celi poti jih je ljudstvo veselo pozdravljalo in skoro na vsakem kolodvoru jim s kruhom in vinom postreglo, zlasti v Zagrebu, v Brežicah, na Zidanem mostu in v Celju. V Mari-

Radostno bodo s Tomanom sprejeli
Te — soboritelji — zaspiš ko sladko —
Urajsko krasni, miljeni deželi.

Urajsko krasni, miljeni deželi,
Kjer nihče več ne vzdihla po svobodi;
„Kjer vsi ljudje so bratje — vsi narodi“
Kjer bodemo v ljubezni se objeli.

Naj toraj venček mali nezveneli
Vipavski venček, bode Ti po godi; —
Priproste cvetke, Oče, milo sodi —
Šinovi, za te vnati, so ga spléli.

Ko toraj Tvoj vesel dan zazná se,
Ko bode rojstvo Tvoje se slavilo,
Ko dvigal pesni don tje do nebá se;

Ko vse se v slavo Tvojo bo družilo
Doline naše mile čuj — odglase:
„Oj, sprejmi venček — srčno pozdravilo!“

Ravnlo

Oj, sprejmi venček, srčno pozdravilo,
Častiti Oče, milega naroda!
Edini, družni mila ga osoda,
Tvoj slavni dan, izraziš čutilo.

Uzor ljubezni Ti je domovina,
Bolela v sree Te je nje nesreča,
Le nji daril vsa leta si cveteča,
Enačih mož zna malo zgodovina.

Skreni starček sedemdeset letni!
Vipava tudi venček Ti podaja,
Emoni noče zaostati beli.

Iz vročih sre zdaj sprejmi venček cvetni,
Sloveči vir ljubezni ga napaja,
Urajsko krasni miljeni deželi! —

boru, kamor so prišli ob 1/2 11. uri dopoldne, je bilo že vse pripravljeno za slovesni sprejem. Od ranega jutra je bilo po mestu živo gibanje. Hrame so kinčali z različnimi zastavami, okna z venc in cveticami, na cesti pred Götzovo pivarno so postavili lep slavolok s primernim napisom in po ulicah je bilo videti nenavadno mnogo ljudi. Kmalo po 9. uri je vse vrelo proti kolodvoru, kder so se zbrali višji vojaški dostojanstveniki, okrajni glavar, mestni župan z nekaterimi odborniki, polkova godba, ki je navlašč za to prišla iz Tridenta in neizmerna množina ljudi. Ko se proti 1/2 11. približa vlak, zaigra banda Radecki-marš, kterega so došli vojaki z burnim pozdravom odzdravili.

Ko častniki izstopijo, pozdravi jih s srčnimi besedami v imenu mesta župan in državni poslanec dr. Duhač, podpolkovnik baron Pittel pa je odzdravil reki: „Mariboržani imajo prav, da svoj polk s tako sijajnim sprejetjem počastijo, in slobodno so ponosni na svoje sinove in rojake, kajti hrabro so se bojevali, pošteno se obnašali in na vsako stran svoje dolžnosti zvesto spolnili. Jaz sem srečen, da sem imel take vojake pod svojo komando.“ Na to so častniki pozdravljali svoje ondi navzoče znance, prijatelje ali sorodnike, vojaki pa so se pred kolodvorom postavljali v red, ter bili pozdravljeni od Mariborskih veteranov, ki so jih tudi v mesto spremljali. Vhod se je vršil po tem redu: najpred polkovna banda, za njo Mariborski veterani s svojo zastavo in potem po kompanijah 1400 mož, kterim se je poznalo, da so prišli iz boja, kajti večidel so bili zagorelega, zarašena obraza, oblečeni še precej dobro, le obutje so imeli vsi slabo. Na ulicah so leteli od vseh strani med nje venci in šopki. Skoro vsak je imel v puškini cevi šopek cvetic in okoli vrata lavorov venec. Zastava je bila polna vencev. Na velikem trgu so opravili za srečno vrnitev tiho molitev, in zaigra cesarsko himno so jih razpustili na stanovanja, da se osnažijo in odpočijejo. Zvečer je bilo mesto razsvitljeno in banda je svirala po ulicah, ki so bile polne ljudi. Drugi večer so mestjani vojake v Götzovi pivarni pogostili z vinom, pivom in kruhom in v soboto so bili razpuščeni vsak na svoj dom. Oficirjem na čast so še mestjani v soboto zvečer napravili v kazini velik koncert, nek komité dijakov pa je pošiljal povabila na veselice v Götzovi pivarni osnovano na čast enoletnim prostovoljcem, ki so se vrnili iz Bosne. Iz vsega se je videlo pri tem sprejetju, da je mesto Maribor na svoje prejšno turkoljubje precej pozabilo ter se prav domoljubno obnašalo, kar mu je gotovo na čast.

Iz Dobropolja, 19. nov. (O mika in hvaležnost nekega učitelja.) Mislimo, da je ravno leto preteklo, kar je bil napadel tukajšnji učitelj Maks Ivanetič velepoštovanega in po vsem slovanskem svetu tako proslavljenega g. dr. Bleiweisa v ljubljanskem Tagblattu. Zdi se nam, da je bil pobral svoje psovke in fraze iz Zimmermannovega nekdanjega časopisa „Die Freiheit.“ Tisti „fulminantni“ (!!) artikel, s kterim se je prejšnji boritelj za Slovenijo, Maks Ivanetič, hotel prikupiti nekterim in tako dospeti do zaželjene remuneracije, je nekterim tak strah pred njim vcepil v srce, da so se ga že od daleč bali. Pisatelju tega sastavka samemu je rekel nek učitelj: „Kaj pa hočete, recite mu kaj, pa vas bo dal v „Tagblatt“ in boste imeli. „Calumniare audacter, semper aliquid haeret“ — drzno obrekuj, vedno se kaj prime, pravi star pregovor. Take reči si bo izmislil, da se boste od jeze snedli. Kaj Vam bi pomagalo,

če pozneje prekliče, in vas prosi odpuščenja, listi gredo široko po svetu in marsikteri bi bral natolcevanje, opravičenja bi pa ne bral.“ Kaj da je Tagblatt, to vsak vé, in dasiravno so se bili pred par leti tudi v slovenskih časnikih pokazali nekaki začetki tako imenovane „Revolveržurnalistike“, kar je pa hvala Bogu vse ponehalo, sem se vendar temu bojazljivemu učitelju nasmejal ter rekel: „Snedel vas ne bo, naj le piše in objeda po časnikih, se mu bo že odgovorilo!“ Kakor se kaže, je vendar učitelj prav imel, ko je rekel, da se Ivanetiča zaradi njegovega hudega jezika in strupenega peresa svet boji.

Tu imate dokaze. Primerilo se je enkrat, da je Ivanetič tukajšnjega poštenega kmeta „Mihca“ malo z žganjem napojil, da se je potem po svoji navadi lahko šalil z njim, z revežem, ki sam ne more kaj za to, da ni kak grof, ali pa tak gospod kakor je gospod Maks. Ko se razideta, Mihca čez kake pol ure sreča pred šolo Ivanetič ter ga obgovori: Ti s..... lump ti, kaj delaš tukaj? Mož ga začne debelo gledati, ko pa vidi, da se Ivanetič ne šali, tudi njemu kri zavrè in mu odgovori: Ti si en s..... lump, ti, ne pa jaz. Zdaj pa Ivanetič precej moža toži v Lašicah in — Mihec je moral 2 dni sedeti.

Drugič. Koliko pisanja da je to človeče kočevskemu glavarstvu prouzročilo, koliko sitnosti so g. fajmošter zaradi njega imeli že prestat, to se ne dá dopovedati. Tukaj je dobro znano, da je Ivanetič med šolskim podukom učence po vino v gostilno pošiljal, da je mesto jih brati in pisati učiti sploh namesto po šolskem črtežu podučevati, kadar se mu je zljubilo, otroke pred šolo vlekli in z njimi „turnal“.

Tako je dragi čas tratil, ko so otroci pred šolo skakali in se smejali, in še une otroke, kteri so bili v 2. razredu motili, kteri bi bili tudi rajši skakali, kakor računali in pisali. Šolski nadzornik gotovo dobro pozna Ivanetiča, pozna njegov nestrpni značaj vse učiteljstvo, bralo je okrajno glavarstvo pritožbe šolskega vodstva, ono tudi ve, da se je duhovščina odpovedala vsem konferencam, dokler bo Ivanetič v Polji, ker jo je enkrat Ivanetič v to zlorabil, da je zamogel „staremu šulfuksu“ (lastni izrek Iv.) tukaj občespoštovanemu in priljubljenemu prvemu učitelju H. prav po glavi plešati. Kdo, Vas prašam, se bo vdeležil take seje, kjer je Ivanetič prav po nedolžnem udrihal po g. Hudoverniku, ko mu ta nikdar nič ni prizadjal? In če se je H. oglasil, je precej potem Ivanetič vstal ter rekel: Gospod H. kakor vodja šole praša, zakaj se to in to ne zgodi, n. pr. da ni učni črtež na steni, zakaj da se po vino pošilja, nepostavno „turna“ učitelj Ivanetič na to odgovori: da je to nesramna laž itd. Seja je bila tako zanimiva, da so g. fajmošter polni nejevolje ušli, g. katehet, pa odločno tirjali, da naj se seja sklene, ker se je njim gajusilo nedostojno obnašanje Ivanetičevo. Misli mar Ivanetič, da so vsi ljudje osli na svetu! Tukajšnji partizan (privrženec) Ivanetičev zmiraj po svetu, posebno v Kočevskem mestu, okoli trosi, kako velikanske zmožnosti da ima Ivanetič, da taki ljudje so le za meščanske mestne šole itd. Toda te zmožnosti v šoli skoraj nič sadu ne obrodé, tega se vsak človek lahko sam prepriča, saj pošteni možje sami pravijo, da so nekteri otroci pri Ivanetiču brati pozabili, kar so že popred za silo znali. Pa saj ni čuda! G. Linhart je na svoje ušesa slišal, kaj da Ivanetič misli o tistih tablah na steni, dobro ve, da je rekel Ivanetič, da je vsa sedanja metoda pri podučevanju „ein Schmar!“ Mi mislimo, da ubog kmet plačuje

učitelja zato, da bi otroke kaj naučil, ne plačuje ga pa zato, kake zmožnosti da ima, in se te zmožnosti le takrat pokažejo, kadar je treba po „Tagblattu“ pošteni ljudi psovati, in druge prav za „norca“ imeti. Po letu je obiskal Ivanetič parkrat občespoštovanega in jako priljubljenega župana na Cesti. Ivanetič moža zmira pozdravlja: guten Tag, guten Abend, Herr Bürgermeister, in mož, kateri ni sam kriv, da nemški ne zna, v sramožljivosti ni vedel, kam pogledati, kaj pa Ivanetič? Ustil se je pred nekem človekom tako-le: Ko bi se iz mene kdo tako norca delal, kakor se jaz iz tega človeka, jaz bi ga iz hiše zapodil!!! Vse take in enake sitnosti bi bile morale znane biti glavarstvu, znana nezmožnost Ivanetičeva za šolo, dasiravno nekdo tako lepo zna popevati njegove eminentne talente in vendar se ni še nič zgodilo, dasi so se vse tri županije tukajšnje: Videmska, Podgorska in Kompoljska, pri c. k. okrajnem glavarstvu zoper Ivanetiča pritožile.

Pred nekaj časom si je Ivanetič pri tukajšnjem gospodu fajmoštru 7 gl. bil izposodil Ivanetič spiše č. g. fajmostru „Erklärung-o“, da smejo oni vsled te „Erklärunge“ denar na pošti vzeti, kterege je pričakoval iz Kočevja od okrajnega glavarstva za vdeleževanje pri učiteljskih konferencah. — 4 gl. naj bi mu pa v Ljubljano poslali, kar so gospod fajmošter tudi storili. Tisti dan, ko je denar iz Kočevja prišel, si je pa Ivanetič na ravno ta denar, kterege je bil g. fajmostru prepustil, pri gosp. Berdausu, tukajšnjem posestniku in poštarju v Ljubljani, kjer sta skupaj zadela, izposodil 8 gl., in tudi njemu dal oblast, denar doma na pošti vzeti, tukajšnjega g. kaplana pa je prosil, da naj receptis podpišejo. Berdaus je dobro poznal tička Ivanetiča ter ni hotel drugači denarja dati, kakor da so ravno takrat v Ljubljani navzoči g. kaplan bili za pričo.

Ko Brdaus pride domov, in praša svojo soprogo po denarji Ivanetičevem, izve da je „cvek“ za vdeleževanje pri Konferenci poslan — že izginil. Brdaus piše Ivanetiču, tudi potem osebno govori z njim, in ga po očetovsko zarao nepoštenega ravnanja pokrega in Ivanetič ves skesan obljubi poveniti denar in prosi potrpljenja. Ko se pa sliši, da gre Ivanetič v Bosno, popraša Brdaus za svoj denar pri sodnji v Lašičah, kar bi ne bil storil, ko bi se ne bil Ivanetič očitno iz njega „norca delal.“ Slavna laška sodnija pritisne Ivanetiča za denar in ga spozna za dolžnega pri plačevanju stroškov. Zdaj pa v znamenje hvalečnosti toži Ivanetič Brdausa v Trst, da je bil vsled nepostavnega izročanja pisma na denarju škodovan!!! Poštna direkcija mu odgovori, da naj se, če je bil res oškodovan, pri sodnji pritoži. Ivanetič res svojega dobrotnika Brdausa toži pri sodnji v Lašičah.

G. fajmošter so imeli veliko pisarenja k okrajnemu glavarstvu, do c. k. poštna direkcije v Trst, ravno tako g. kaplan, kateri so bili za pričo pri izročanju denarja in so se pooblasteni na receptis podpisali. Šolski vodja g. Hudovernik bi celi vezek lahko popisal, koliko sitnosti da je bilo zarad tega, in pred par dnevi je bil g. Brdaus v Lašičah obsojen, da mora kakih 10 gl. plačati. To ima tedaj za svojo dobroto, da se je lačnega rezervista Ivanetiča v Ljubljani usmilil. 28. novembra je poklican zopet učitelj g. Hudovernik v Lašiče k sodnji na odgovor, za g. fajmoštra je pa že morebiti tudi spisan poziv, ker jih misli Ivanetič tožiti „wegen Ehrenbeleidigung“ — zarad žaljenja časti.

Ples se je pričel, zakaj kadar je vreča prepolna se razveže, Ivanetič najsi pa nasledke sam sebi pripiše, sej mu vendar noben

človek nič hudegu ni prizadjal. Znano so mu pa gotovo besede. „Wer Wind säet, der wird Sturm ernten.“

Domače novice.

V Ljubljani 21. novembra.

(K dr. Bleiweisovi sedemdesetletnici). Predstava in sprejemanje deputacij je trajalo od enajstih do ene. Najprvo so se poklonili jubilanu deželni poslanci Kranjski, potem deputacija, Štajarska, Goriška Tržaška raznotere deputacije hrvatske, dalmatinske, dunajske in naposled deputacije občinske in pa raznoterih domačih društev. Banket popoldne bil je jako sijajen, ravno tako „beseda“ zvečer, pri kateri se je najodličnejšega ljudstva vse trlo. Med besedo izročila je gospa Valentova g. jubilanu krasni lavorov venevc ljubljanskih gospej, mlada okoličanka tržaška pa šopek okoličinskih cvetlic. Po besedi, ktero bodemo obširneji popisali z drugimi slovesnostmi vred, zabavali so se prišli gostje v spodnjih prostorih čitalničnih, kjer se je ljudstva vse trlo in je napitnica sledila napitnici.

(Mestni odbor) ima danes popoldne ob 5. uri svojo navadno mesečno sejo.

(Stajarski Slovenci) so prav živo pogrešali, da se veleč. g. jubilanu dr. Bleiweisu ni izročila diploma častnega občanstva Žavskega trga. Poprej se je po časnikih razglasilo, da hoče med drugimi slov. trgi in občinami tudi Žalec pri tej slovesnosti pokazati svoje slovensko lice, svoj narodni značaj; toda prevarali smo se.

(Iz seje deželnega odbora 15. novembra.) Deželni odbor je enoglasno sklenil, deželnega glavarja namestniku g. dr. Janezu Bleiweisu k 70. rojstnemu dnevu 19. t. m. poslati pa vošilno pismo. — Sklenilo se je, da se ubogim družinam onih rezervistov, kateri so se od vojaških krdel iz Bosne in Hercegovine že na svoj dom vrnili, cela tretja podpora (za mesec november) izplača. V gospodarski odbor za realko je bil namesto izstopivšega g. Jan Murnika voljen g. Ant. vitez Gariboldi. — Pritrdilo se je predlogu krajnega in okrajnega šolskega sveta, da se Anton Vertnik v učiteljski službi v Osilnici definitivno potrdi. Rešilo se je tudi več občinskih zadev, in o izvršitvi raznih sklepov deželnega zbora se je potrebno ukrenilo.

Razne reči.

— Izpraznjena ustanova na deželni vino-in sadjerejski šoli na Slapu poleg Vipave. Na navedeni šoli z dveletnim podukom izpraznjena je za prihodnje šolsko leto, ki se meseca novembra t. l. prične še ena deželna ustanova v letnem znesku po 120 fl. za uboge sinove kranjskih kmetovalcev, ki so vsaj 16 let stari in so ljudsko šolo dovršili. Prošnje naj se do 25. novembra t. l. če mogoče osebno, izroče vodstvu deželne vino-in sadjerejske šole na Slapu poleg Vipave. Od deželnega odbora kranjskega v Ljubljani dné 14. novembra 1878.

— Organist in mežnar, ki je že tri leta to službo opravljal in tudi cecilijansko orglarsko šolo v Ljubljani z dobrim vspehom dovršil, kar dokazuje njegovo spričevalo, nasprosi naznaniti, da bi rad dobil kako boljše službo pri kakem župniku, kteremu dopade prava cerkvena glasba.

Telegrafične denarne cene 20. novembra.

Papirna renta 61.30 — Srebrna renta 62.65 — Zlata renta 71.80 — 1860letno državno posojilo 112.40 Bankine akcije 788 — Kreditne akcije 224.50 — London 116.80 — Srebro 100 — — Ces. kr. cekini 5.57. — 20-frankov 9.33.

Denarstvene cene 19. novembra.

Državni fond.	Denar.	Blago
5% avstrijska papirna renta	61.45	61.55
5% renta v srebru	62.70	62.80
4% renta v zlatu (davka prosta)	71.85	71.95
Srečke (lozi) 1854. l.	107.—	107.50
„ „ 1860. l. celi.	112.40	112.80
„ „ 1860. l. petinke	121.50	122.—
Premijski listi 1864. l.	142.—	142.50
Zemljiščine odveznice.		
Štajarske po 5%	99.—	99.50
Kranjske, koroške in primorske po 5%	91.—	91.50
Ogerske po 5%	78.75	79.50
Hrvaške in slavonske po 5%	84.—	85.—
Sedmograške po 5%	73.—	73.50
Delnice (akcije).		
Nacionalne banke	789.—	790.—
Unionske banke	65.25	65.75
Kreditne akcije	223.80	224.—
Nižoavstr. eskomptne družbe	755.—	749.—
Anglo-avstr. banke	97.50	98.25
Srečke (lozi).		
Kreditne po 100 gl. a. v.	161.50	162.50
Tržaške „ 100 „ k. d.	117.75	118.25
„ „ 50 „ „ „	62.—	63.—
Buđenske „ 40 gl. a. v.	27.50	28.—
Salmove „ 40 „ „ „	38.50	39.—
Palffy-jeve „ 40 „ „ „	27.50	27.75
Clary-jeve „ 40 „ „ „	23.75	29.50
St. Genois „ 40 „ „ „	34.25	35.25
Windischgrätz-ove „ 20 „ „ „	29.—	29.50
Waldstein-ove „ 40 „ „ „	22.50	23.—
Srebro in zlato.		
Ces. cekini	5.58	5.59
Napoleons'or	9.32	9.36
Srebro	100.—	100.05

Šola za rezlanje lesenih podob

v Gröden na Tirolskem

priporoča se prečastiti duhovščini za izdeljavo

plastičnih križevih potov

po Fürichu, ki lepo modelirani v izbukanim delu stanejo:

106 centimetrov visoki in 66 centm. široki krasno pobarvani 700 gl.

58 centim. visoki in 40 centim. široki pa 300 gl.

Jaslice za cerkve od 40 do 150 gl.

Omenjena šola je v vedni dotiki z veljavnimi umetniki in poznavatelji cerkve in umetnijskih zahtev, ter zamore vsled tega vsa naročila izvršiti natančno po umetnijskih in cerkvenih pravilih.

Spoštovaje (6)

Ferdinand Demetz,
vodja strokovnjaške šole.

Prodaja cerkvenega vina.

V pondeljek, 25. novembra ob 10. uri predpoldnem se bo v Lembahu 20 polovnjakov novega vina slavnoznanega „Pekerca“ po dražbi prodajalo.

Cerkveno predstojništvo

(1) v Lembahu.

Prodaja se na prosto roko

senožet,

ki meri 3¹/₂ oralov, leži na Brezovici, in trije predali za žito, katerih vsaki meri od 90 do 100 mernikov. Prodajo se tudi mize, skrinje, mesingaste pipe in drugo hišno orodje.

Ob enem se odda stanovanje s tremi sobami in drugimi potrebnimi prostori, in posebej še 2 kleti.

Več se zve na sv. Petra cesti štev. 90, nova 37. (2)